

LBRIS

We know
books

MARY NORTON

Omuleții în aer

Traducere din limba engleză de
Mirella Acsente

LITERA
București

CUPRINS

Capitolul unu	7
Capitolul doi	17
Capitolul trei	27
Capitolul patru	34
Capitolul cinci	41
Capitolul șase	56
Capitolul șapte	64
Capitolul opt	72
Capitolul nouă	83
Capitolul zece	95
Capitolul unsprezece	103
Capitolul doisprezece	109
Capitolul treisprezece	115
Capitolul paisprezece	122
Capitolul cincisprezece	126
Capitolul șaisprezece	137
Capitolul șaptesprezece	140
Capitolul optsprezece	148
Capitolul nouăsprezece	157
Capitolul douăzeci	163
Capitolul douăzeci și unu	175
Capitolul douăzeci și doi	185
Capitolul douăzeci și trei	198
Capitolul douăzeci și patru	209
Capitolul douăzeci și cinci	220

 CAPITOLUL
UNU

Unora li se părea ciudat că existau două sate miniaturale¹, atât de aproape unul de celălalt. (De fapt, mai era unul, făcut din cutii de pantofi, care îi aparținea unei fetițe pe nume Agnes Mercy Foster, pe care nu îl vizita nimeni și cu care nu trebuie să ne batem capul deoarece nu era construit pentru a rezista în timp.)

Unul dintre aceste sate se afla la Fordham și se numea Micul Fordham; îi aparținea domnului Pott. Un altul era la Went-le-Craye, se numea Ballyhoggin și îi aparținea domnului Platter.

Domnul Pott era cel care începuse totul, fără mare tam-tam și cu entuziasm, pentru

---

¹ Este vorba de construcții la scară mică, numite și parcuri în miniatură, în care sunt reproduse așezări întregi sub forma unor machete extrem de detaliate. (n.r.)

propria sa distracție; iar practicul domn Platter era cel care, din cu totul alt motiv, îl copiasse pe domnul Pott.

Domnul Pott era un fost lucrător la căile ferate care își pierduse piciorul pe o șină de tren: îl pierduse într-o seară, la amurg, pe o porțiune pustie de linie – nu din cauza neglijenței, ci salvând viața unui bursuc. Domnul Pott fusese întotdeauna îngrijorat pentru aceste creaturi: calea ferată trecea printr-o pădure și în penumbră bursucii se rostogoleau afară din vizuina lor, adulmecând și croindu-și drum peste traverse. Doar în anumite perioade ale anului erau în real pericol, atunci când amurgul timpuriu (momentul când le plăcea să o pornească vioi la drum) coincidea cu trecerea ultimului tren de la Hatter's Cross. După ce trenul trecea, noaptea devenea din nou liniștită; vulpile și iepurii puteau traversa șinele în siguranță, iar privighetorile își începeau cântecul în pădure.

În acele zile de la începutul căilor ferate, postul de manevră al domnului Pott, micuț și

singuratic, era aproape un cămin departe de casă. Acolo își avea ceainicul, felinarele cu ulei, masa acoperită cu pluș și fotoliul lui cu arcuri rupte. Pentru a-și trece lungile ore între trenuri, avea fierăstrăul de traforaj, colecția de timbre și o Biblie veche, ponosită, din care uneori citea cu voce tare. Domnul Pott era un om cumsecade, foarte milos și blând. Își iubea semenii aproape la fel de mult cât își iubea trenurile. Cu fierăstrăul său de traforaj, făcea cutii de colectă pentru Fondul de Caritate al Căilor Ferate; cutiile erau în formă de căsuțe și le făcea din ambalaje vechi de trabucuri, așa că nu existau două la fel. În prima duminică a fiecărei luni, domnul Pott, călare pe bicicleta lui, făcea un tur al satului, înarmat cu o șurubelniță și o geantă mică neagră. La fiecare gospodărie sau pensiune, deșuruba acoperișul căsuței și îi vărsa conținutul în geanta sa. Uneori era înșelat (dar nu foarte des) și atunci murmură cu tristețe, în vreme ce se îndepărta: „Iar a fost vulpea la ouă.“

Când și când, în postul său de manevră, domnul Pott picta câte un tablou mic și foarte

detaliat. Făcuse două tablouri cu biserica, trei cu casa parohială, două cu oficiul poștal, trei cu fierăria și unul cu propriul său post. Tablourile astea le oferea ca premii celor care dădeau cel mai mult pentru fondul său.

În noaptea despre care vorbim, necazul a fost că bursucul îl mușcă pe domnul Pott. Îl făcu să-și piardă echilibrul și în acel moment de nesiguranță roțile trenului îi prinseră piciorul. Domnul Pott nu văzu urmele dinților bursucului pentru că piciorul mușcat era cel amputat. Cât despre bursuc, acesta scăpă nevătămat.

Fondul de Caritate al Căilor Ferate se dovedi foarte generos. Îi dădu domnului Pott o mică sumă de bani și îi găsi o căsuță chiar lângă sat, unde trei plopi mari se înălțau lângă un pârâu. Aici, pe o movilă din grădina lui, începu el să-și instaleze calea ferată.

Mai întâi cumpără la mâna a doua un set de trenulețe. Le văzuse reclama într-un ziar local, cu tot cu bateria electrică necesară pentru a funcționa. Pentru că în căsuța lui minusculă nu era suficient loc, instalează liniile

în grădină. Cu ajutorul fierarului, făcu șinele, dar pentru traverse nu avu nevoie de ajutor: le tăie la dimensiunea potrivită și le fixă bine, așa cum le așezase mai demult pe cele mari. Odată instalate, le unse cu catran și, când soarele ardea, miroseau așa cum trebuie. Domnul Pott se așeza pe pământ, cu piciorul de lemn întins, închidea ochii și adulfeca mirosul șinelor. Era minunat, o adevărată magie – dar lipsea ceva. Fumul, asta era! Da, avea mare nevoie de niște fum – nu numai de mirosul lui înțepător, ci și de vederea lui. Mai târziu, cu ajutorul lui Miss Menzies de la conacul High Beech, găsi o soluție.

De etapa următoare își dădu seama în timpul drumurilor de la atelierul fierarului, când trecea pe lângă satul din cutii de pantofi al lui Agnes Mercy Foster. Privea pe furiș, printr-o spărtură din gardul viu, să vadă cum avansa șantierul fetei. Nu voia s-o întrerupă, căci părea atât de pusă pe treabă, atât de fericită, în rochița ei modestă, printre bălării, în vreme ce tălpile ghetelor negre erau îndreptate parcă spre